

Es olle emma ommast hukka sanu latsest middake kuuldnu, sis todi tälle se sõnna: „Sinno poig om wangi tornin, ja lähhep tühjale male!“ — Kui mögaga lödi emma sõamest läbbi. Temma silma lätsi pimmedas, temma werri jäi saisma soonte sissen. Ütte suurt wanna ramatu haard temma kappist, — jät kif Jummala perralt — ja ruttas wälja selle wangi torni pole, kon temma ainus lats pididi ollema. — Wangi torni hoitja naine olli temmale tutwa. Se lass tedda sisse. Oh, sedda sõame wallu! Säääl ist Jaan — rauda pantu, pimmedan tornin! — Sis närweti emma südda ärra, temma pand kats kät filmi ette, ja jäi kummali kui ärratappetu se kiwwi põrmato päle mahha. Ent se mõtte Issanda päle and jälle ello temma sisse. Silmi lätte nakst jälle joostma, südda puhkama. „Jaan“ — üttel temma — „minno ainus, minno „armas poig, kuis ollet sinna mulle sedda tennu! Issand „olgo se tunnistaja sinno nink minno wahhel, kuis minna „sinno olle oppetanu ja kaswatanu suren waiwan ja wae- „sussen, pallawan palwen ja puhkamissen. Jaan, kas minna „sedda sinnust pididi näggema! — Ei olle nüüd kül ennamb „sulle middake ütelda ei anda, kui se ramat, mes sinno „õnsast effast mulle om jänu. Se kallis Jummala-sõnna „om minno parremb söbber, minno ainus kinnitus ja rõ- „mustus seniajani sen waesen waiwa ellun olnu. Jaan — „se ramat woip sinno weel neist kaplust pästa et minna „sinno — kui ka siin ilman mitte — siski säääl üllewan „sa löidma sure Issa armo hõlman, ke omma ainofündinu „poiga om saatnu et kif, kea temma sisse uskwa, mitte „hukka es lääs, ent iggawest allo saasse!“ —

Temma minnesto ärra — ramat jäi Jani kõrwale mahha; — üts wanna seersant, kes sisse olli tulnu Jani ärrawima, kand sedda waest lesja wälja, nink suur silma- wee pissar joost ka selle wanna sõamihhe filmist temma halli habbenide päle, sedda nättu ja kuulden.

Jaan effi olli wait ja murrelik. Kõwwa pattu südda olli kui ärrahawatus sanu. Ni weti tedda tõistega laiwa päle minnoga nemma pididi ärrawidus sama. Ent säääl es

